

Még november volt, de a karácsonyi előkészületek már megkezdődtek. A város főterén már álltak a pavilonok, fehérlett a műjégpálya, és gyarapodóban voltak az advent esti fényei.

A máskor vidámságtól hangos városközpontban alig néhány lélek. Kilenckor a köztéri és templomi órák parancsolóan jelezték: térjetek hát nyugovóra! A gyógyszertár utcai hőmérője mutatta a 3 fokot, de a nyirkos hideget a perc tanúja a csontjaiban érezte.

A hangulat mégis megkapó volt, megpróbáltam megörökíteni a telefonommal. A városháza már fényben úszó karácsonyfájával kezdtem, amikor ismerős hang köszöntött: Jó estét, tanár úr!

A hang gazdája Serfőző Sándor, öregdiák volt. Nélküle egykoron nem lehetett fontos rendezvényt tartani a Deák utcában. Sanyi elsősorban a fényképek értő alkotójaként tűntette ki magát. Mostani beszélgetésünkből is az derült ki, hogy a fényekhez azóta sem lett hűtlen. Elmondta, hogy az általam kiszemelt városházi karácsonyfa szerelésével éppen végeztek, de a Szent István tér számos adventi fénye is az ő munkájukat dicséri.

Sikerült néhány értékelhető fotót is exponálnom (több lett persze a selejt). Hamarosan elmerültem azonban a Vízmu képtárában, ahol tíz évet visszalépve igyekeztem idézni Sanyi akkori tevékenységét. A keresés eredményeként találtam is képet róla, ami bizonyítja: a fotóst is lehet fotózni.

A karácsony elmúltával nem érdektelen visszatekinteni egy csöppet. Visszalépünk egy hónapot, s látjuk az idei advent kibontakozását; visszalépünk egy évtizedet, s látjuk egy varázsló indulását.

A fények varázslója

Írta: tanár úr

2016. december 29. csütörtök

A fények varázslója

Írta: tanár úr

2016. december 29. csütörtök

A fények varázslója

Írta: tanár úr

2016. december 29. csütörtök

A fények varázslója

Írta: tanár úr

2016. december 29. csütörtök

